

zo aardig zijn als ik dacht, over wat ik moet doen in die sportkleden die vies mogen worden. In de modder rollen? Aan touwladders hangen?

Lichtvoetig hupst ze zijwaarts van haar fiets bij de opgebroken Ferdinand Bolstraat en vervolgt haar weg met de fiets aan de hand. Naarmate ze dichterbij de school komt, fietst ze steeds sneller. Nee, ze is niet zenuwachtig. Nou goed, een beetje. Soms strijkt ze vlug met een hand over haar kin. Ze trapt nog harder. Haar zwarte Nikes schuin op de pedalen. Een zacht bonzend hart in haar keel. Om de hoek wacht de school, dat breedgeschouderde door Berlage bedachte bouwwerk met imposante ramen. Onder de schaduwrijke bomen zitten meisjes op een muurtje. Kleurrijke schooltassen aan hun voeten. Zacht geroezemoes.

Alleen brugklassers hebben vandaag een programma. Grote jongens met zware, gebarsten stemmen en 'Oh my god' roepende meisjes uit de hoogste klassen zijn er nog niet. Twaalfjarigen fietsend druppelsgewijs binnen. Deinende rugzakken op hun schouders,

Naarmate ze dichterbij de school komt, fietst ze sneller

daaronder stakerige benen. Een jongen ontdekt zich haastig van zijn vader die naast hem heeft gefietst, een warme hand in zijn nek. De vader wijst: "Hier is het, zie je wel." De jongen met gespannen kaken, en op zijn rug ook al zo'n reusachtige tas: "Jáhá. Dag pap." Lieve fietst regelrecht de fietsenstalling tegemoet, alsof ze het al tientallen keren heeft gedaan. Fiets op slot en daar staat ze: tenger en alleen op dat indrukwekkende schoolplein, omheind door hoge, beschaafde muren. Even kijkt ze achterom. Een vage zwaai, de andere hand is al onderweg naar binnen.

Dinsdag 30 augustus 19.30 uur

Weer thuis

Uitgelaten staat Lieve in de deuropening. Een lach die barst van opluchting, zwierige passen, wilde haren van een dag vol avontuur. Het eerste wat ze uitbracht toen ze thuis kwam: "Het was leuk!" En haar kleden zijn héél vies geworden. Haar schoenen doornat. ▶